

Basiliek van Koekelberg – Brussel
Zaterdag 9 april 2017
“Nieuwe wegen van vertrouwen”

Meditatie van Broeder Aloïs

Het is een plezier voor ons, de broeders van Taizé, om hier in de basiliek van Koekelberg te zijn want onze banden met de christenen van Brussel zijn sterk. We zijn het mooie onthaal niet vergeten dat de jongeren van de Europese ontmoeting ons enkele jaren geleden in deze stad en in haar omgeving hebben aangeboden.

Het was eveneens een plezier om dit gebed voor te bereiden met de Nederlandstalige en Franstalige jeugdpastoraal en in samenwerking met de protestantse gemeenschap van België. En er is nog een andere reden waarom we België dankbaar zijn: het is het land van oorsprong van de zusters van St. Andreas, die al 50 jaar meewerken aan het onthaal in Taizé.

Tot slot wil ik kardinaal De Kesel, altijd warm en broederlijk, vanuit de grond van mijn hart danken voor zijn uitnodiging.

In deze dagen willen wij nieuwe wegen van vertrouwen en hoop banen. Waar kunnen we de bron van vertrouwen die nooit opdroogt vinden als we ze niet vinden in de tederheid van God? Sinds vorig jaar, aangespoord door paus Franciscus, proberen we beter te begrijpen wat de barmhartigheid van God betekent. Het is de identiteit zelf van God: God is liefde.

Ik ben deze namiddag rechtstreeks vanuit Rome naar Brussel gekomen. Ik heb het genoeg gehad om vorige week door de paus te zijn ontvangen. En ik was nog maar eens getroffen door hoezeer hij zelf getuigt van de barmhartigheid van God, aandachtig voor elke persoon, voor elke situatie.

De mooie parabel van Jezus die we deze avond gelezen hebben in het Evangelie van Lucas vertelt ons dat de liefde van God als die van een herder is, die alles doet om één verloren schaap terug te vinden uit zijn kudde van honderd. Dit schaap is uniek in zijn ogen. Omdat het verloren is, is het belangrijker dan de negennegentig andere die bij hem zijn gebleven.

In onze gemeenschap van Taizé hebben wij enkele schapen. We zien ze elke dag aan de rand van de weg die naar de kerk leidt. Het is de periode van de geboortes en onlangs is één van de lammetjes verstrengeld in de elektrische omheining. Het heeft de schok niet overleefd. Er zijn nog andere lammetjes geboren, maar wij waren zo verdrietig door de dood van dit ene, dat ik de parabel van Jezus nu beter begrijp.

Jezus wilde ons laten ontdekken dat de tederheid van God er is voor elk van ons, maar vooral voor hen die zich verloren voelen, die zich van Hem verwijderd voelen of wiens lichaam of hart gekwetst zijn door de gebeurtenissen van het bestaan.

Dus is het mogelijk om aan eenieder te bevestigen: je wordt bemind door God zoals je bent, Hij is altijd dichtbij jou, voor altijd. Uiteraard is het geen gemakkelijke weg, die je zonder inspanning kan gaan. Integendeel, het ontvangen van de liefde van God is een aanmoediging voor ons om een antwoord te bieden op de eisen van het evangelie, wetende dat de goedheid van God nooit zal veranderen en dat ze het laatste woord zal hebben.

Het ontvangen van de liefde van God, stelt ons open voor de schoonheid van het leven: om te proeven van de schoonheid in de natuur, de kunst, een menselijke blik; en om momenten die ons zomaar gegeven zijn te koesteren. Zonder droogt ons leven op tot op het punt dat we niets meer kunnen geven aan anderen.

Dus opent ons hart zich voor de ellende van de ander, voor materiele armoede en voor elk ander leed, voor verborgen noden: van een kind in nood, een familie in moeilijkheden, een dakloze, een jongere die de zin van zijn of haar leven niet vindt, een vereenzaamde oudere man of vrouw, iemand die onder een handicap lijdt...

En dit alles met het weinige dat we hebben. Ja, met heel weinig, met bijna niets, kunnen we hen die zich uitgesloten voelen, die achtergelaten worden aan de rand van onze wegen, benaderen.

En we doen deze verbazingwekkende ontdekking: De armen hebben iets te vertellen, het gaat niet enkel om hen te helpen maar om naar hen te luisteren en van hen te ontvangen.

Vaak zijn het de meest kansarme mensen die ons, door hun nood aan anderen, meetrekken in een generositeit die ons toelaat onszelf te overstijgen. Ze helpen ons om onze eigen zwaktes en kwetsbaarheid te aanvaarden, ze leren ons de onschatbare waarde van de menselijke goedheid.

En nog meer: ze kunnen ons helpen om Jezus nog beter te leren kennen, de arme onder de armen. Wij kunnen Jezus dienen in hen.

Ik kan in deze context onmogelijk niet spreken over de gastvrijheid voor migranten. De Europeanen kunnen nog zoveel muren bouwen als ze willen, de migranten zullen ons continent blijven binnenkomen. Deze uitingen van ongerustheid zullen de mensen, die zich in hun land in een situatie van ondraagbare ellende bevinden, niet ontmoedigen om hun land te verlaten.

Natuurlijk stelt de komst van zoveel vluchtelingen in Europa ons voor complexe vragen en niemand heeft pasklare oplossingen. Maar ik ben ervan overtuigd dat wij geen oplossingen zullen vinden zonder persoonlijke contacten. Zonder zulke contacten, lopen we het risico dat de angst, die begrijpelijk is, de overhand neemt.

Doorheen zulke contacten kan er een geest van verbroedering ontstaan. En het is essentieel dat een boodschap van verbroedering tot de migranten wordt gericht. In Taizé ontvangen wij twee christelijke families uit Irak en een Syrische moslimfamilie, en ook twee groepen jongemannen uit Soedan, uit Eritrea en uit Afghanistan. Steeds opnieuw zeg ik hen: het is God die jullie naar ons heeft gezonden.

Ik sluit af. Vandaag zijn de spanningen en de omwentelingen van onze maatschappij zo alomtegenwoordig, dat wij een krachtige inwendige beslissing moeten nemen om niet toe te geven aan de ontmoediging en dat wij wegen van vertrouwen en hoop moeten banen. Welke beslissing?

Ze bestaat eruit, voor ons christenen, om onze wortels nog dieper in de Blijde Boodschap van het Evangelie te graven. Het geloof, het vertrouwen in God, mag voor ons geen bijkomstige realiteit zijn. Dat betekent niet meer en niet minder dan dat we telkens opnieuw Christus in het centrum van ons leven plaatsen. Wat een mooi voornemen voor deze laatste dagen van de vastentijd en voor de Goede Week, op weg naar Pasen.

Laten we het aandurven om te geloven in de kracht van de Heilige Geest om ons vertrouwen te versterken. Laten we steunen op hem, ook al is hij onzichtbaar. Hij is aanwezig in onze harten en in de wereld.